

HỒI 329

Kỳ Biến Bất Ngờ

Từ Tử Lăng đến một gò cao gần bìa rừng, ẩn mình sau một đồng loạn thạch và bụi cây nhìn ra ngoài, dưới làn mưa bụi, thảo nguyên và rừng cây thưa thớt bên ngoài tối đen như mực, hoàn toàn không có gì dị dạng.

Đột Lợi và Khấu Trọng đi vòng sang hai bên lục soát, sau khi khẳng định không có dấu tích địch nhân mới quay trở lại bên cạnh gã.

Cả ba đều là hạng cao thủ xuất quần bạt tụy trong võ lâm, tai mắt linh mãnh hơn người thường gấp trăm lần, thêm vào cả ba đều có kinh nghiệm giang hồ phong phú, nên tuyệt đối không có kẻ nào ẩn nấp gần đó mà qua được tai mắt của bọn gã.

Khấu Trọng hỏi: "Thế nào rồi?".

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Có lẽ chúng ở gần đây, nhưng ta lại không thể khẳng định được vị trí chính xác".

Khấu Trọng nói: "Nếu cả ngươi cũng không thể khẳng định thì khoảng cách có lẽ tương đối xa đấy".

Nói đoạn, gã liền đưa tay vỗ nhẹ lên vai Đột Lợi, cười cười nhắc: "Đến lúc dùng pháp bảo của ngươi rồi đấy, Khả Hãn đại nhân!".

Đột Lợi không ngờ gã lại có cử chỉ thân tình như vậy, nhất thời cũng có cảm giác không quen, giờ khóc giờ cười, lo lắng nói: "Nếu bọn Vân Soái không hăng hái, căn bản không hề để ý đến tiếng còi thì chẳng phải chúng ta sẽ bại lộ hành tung hay sao? Vậy thì kết cục chỉ có một trong hai đường, một là liều mạng với Triệu Đức Ngôn, hai là bị đuổi cho chạy không kịp thở mà thôi".

Khấu Trọng suýt chút nữa thì buột miệng nói cho y biết cả Tịch Ứng cũng táng mạng trong tay Từ Tử Lăng, vì vậy kẻ xếp cao hơn họ Tịch một chút trong Tà Đạo Bát Đại Cao Thủ như Triệu Đức Ngôn tuyệt đối không đáng sợ như y vẫn nghĩ, cũng may là đến cuối cùng gã vẫn nhìn được, chỉ thấp giọng nói: "Thôi cái thứ này cũng cần có học vấn lắm, Khả Hãn hãy lùi lại phía sau chừng một dặm rồi hãy động khẩu, còn ta và Lăng thiếu gia sẽ nấp ở đây phục kích địch nhân, giết vài tên rồi hội hợp với ngươi sau".

Đột Lợi không khỏi thâm thán phục, nếu Khấu Trọng không phải là kẻ gan lớn hơn trời như vậy e là thiên hạ này cũng không vì gã mà thay đổi vận mệnh.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: "Sau khi Khả Hãn thôi cò lệnh sẽ có ba khả năng có thể xảy ra, thứ nhất là không có động tĩnh gì, cũng có nghĩa là bọn Triệu Đức Ngôn vẫn án binh bất động, còn Vân Soái thì cũng chưa đuổi tới gần đây. Khả năng thứ hai là Triệu Đức Ngôn muốn tọa sơn quan hổ đấu, còn bọn Vân Soái thì sẽ lập tức truy sát tới chỗ người. Còn khả năng cuối cùng là lý tưởng nhất, chính là nhân mã song phương đều cùng lúc tiến về nơi phát ra tiếng kêu. Giờ chúng ta phải quyết định xem sẽ phản ứng thế nào trong từng tình huống cụ thể trước đã. Tốt nhất là nên ước định một số ám hiệu, để lỡ có tản ra thì cũng biết đường mà liên lạc".

Khấu Trọng nói: "Lăng thiếu gia người nói luôn đi, thời gian không còn nhiều, để trời sáng là không linh nghiệm nữa đâu đấy!".

Từ Tử Lăng bèn đem kế hoạch nói sơ một lượt, Khấu Trọng và Đột Lợi nghe qua đều gật đầu khen hay, cuối cùng ba người hẹn ra địa điểm để lỡ thất tán thì tương tụ, rồi Đột Lợi mới lặng lẽ lướt đi.

Khấu Trọng ghé người sát tai Từ Tử Lăng thì thầm: "Theo ta đoán thì cả hai tốp nhân mã này đều ở ngoài rừng chờ trời sáng, Triệu Đức Ngôn biết Vân Soái ở gần đây nên chắc chắn sẽ không dám khinh cử vọng động. Chỉ bằng chúng ta chủ động tìm chúng chơi đùa một chút xem sao, từ sau khi luyện thành Tinh Trung bát pháp ta chưa được động thủ với địch nhân lần nào, lão tử đợi đến ngựa tay ngựa chân lăm rồi".

Từ Tử Lăng nghiêm giọng cảnh cáo gã: "Chúng ta căn bản không có gì để mạo hiểm, nếu lỡ để thọ thương hay chân nguyên hao tổn quá nhiều, chẳng khác gì đã tự phế võ công, để mặc cho người ta đến chém giết, người thử nghĩ kỹ đi".

Khấu Trọng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời mông lung dưới làn mưa mù mịt, nói lảng sang chủ đề khác: "Ta sợ nhất là tình cảnh như ở Hán Thủy vừa rồi, đột biến xảy ra trong lúc người hoàn toàn không hề nghĩ tới quả thật vô cùng đáng sợ. Tại sao Chu Xán lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy?".

Từ Tử Lăng nói: "Ta cũng rất nghi ngờ, nói gì thì nói nơi đó cũng có thể coi như nằm trong phạm vi thế lực của lão gia, Chu Xán lại đang quyết chiến một mất một còn với Tiều Tiền, tiện tay giúp Vân Soái một chút thì không vấn đề gì, nhưng nếu vì chuyện này mà lao sư động chúng tới tận đây thì lại vô cùng bất hợp lý. Điều làm ta thấy hoài nghi nhất chính

là với khinh công của Vân Soái, y quyết không thể bị chúng ta bỏ rơi lại phía sau dễ dàng như vậy được. Một kẻ đã có gan độc chiến tam đại cao thủ cấp nguyên lão của Âm Quý Phái như y, sao có thể bỏ lỡ cơ hội mà không đuổi theo bọn ta thử chút cân lượng được chứ?”.

Khấu Trọng biến sắc thốt lên: “Nếu không phải Chu Xán, Vân Soái, lại chẳng phải Triệu Đức Ngôn, Khang Sao Lợi, lẽ nào lại là Lý Nguyên Cát? Mẹ của ta ơi! Làm sao chúng đến nhanh vậy được cơ chứ?”.

Từ Tử Lăng còn chưa kịp phản ứng gì thì tiếng còi như tiếng cú rúc đêm đã vang lên cách đó chừng hơn trượng, làm lá gan cả hai gã suýt chút nữa thì bắn ra đằng miệng, nhưng giờ muốn ngăn cản cũng đã quá muộn, đành đâm lao thì phải theo lao đến cùng vậy.

Không có người của Vân Soái ở quanh đây, nếu tiếng còi này dẫn dụ cả hai tốp cao thủ Lý Nguyên Cát và Triệu Đức Ngôn cùng đến, họ Triệu lại có điều hầu có thể truy đuổi địch nhân từ trên cao, vậy thì tiếng còi này so với thời mệnh phù của Diêm La Vương cũng chẳng khác gì là mấy.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, cả người lạnh toát.

“Bụp! Bụp!”.

Tiếng rít gió vang lên, kể đó là hai đóa hoa lửa nổ tung trên bầu trời đêm, hóa thành muôn ngàn tia sáng rực rỡ ánh vàng, vô cùng đẹp mắt.

Phản ứng của địch nhân hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hai gã, cả hai đều không thể đoán được địch nhân muốn dùng pháo hoa để truyền tín hiệu chỉ thị hành động hay chỉ là để chiếu sáng khu rừng, nhất thời cũng không biết nên quay đầu lại tìm Đột Lợi hội hợp hay tiếp tục phục kích ở đây là hơn.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói: “Đi thôi!”.

Khấu Trọng vội đưa tay cản gã lại nói: “Ngàn vạn lần không thể, làm vậy có thể sẽ không ai chạy thoát cả. Bất kể thực lực đối phương lớn thế nào, cách duy nhất để tìm sự sống chính là tìm trong nguy hiểm. Đến rồi kìa!”.

Từ Tử Lăng định thần nhìn theo hướng gã chỉ, tuy vẫn chưa thấy tung ảnh địch nhân đâu, nhưng tai gã thì đã nghe thấy tiếng y phục phất gió cách đó tầm nửa dặm.

Khấu Trọng kinh hãi kêu lên khe khẽ: “Ít nhất cũng đến một trăm người”.

Hơn trăm bó đuốc cùng lúc sáng rực lên, ánh đuốc dưới cơn mưa nhè nhẹ mang theo một làn thủy khí mông lung, nhìn nguy dị phi thường. Cứ hơn mười bó đuốc lại tụ thành một

tổ, lần lượt phân bố vào các cao điểm trong tầm mắt hai gã, hình thành một vòng vây rộng, có thể nhận thấy bên ngoài tầm mắt hai gã còn có nhiều trạm canh ngầm hơn gấp bội, nhân số được huy động chắc chắn không dưới con số một nghìn người.

Hoa lửa trên trời đã tắt ngấm, thiên địa lại trở về với bóng tối âm trầm.

Mới đầu vì tưởng rằng con điều hâu kia đáp xuống chỗ bọn Triệu Đức Ngôn, nên trước khi địch nhân bao vây, cả hai gã vẫn ngỡ rằng đối phương là nhân mã của Đông Đột Quyết, đến lúc này bọn gã mới biết mình đã đoán nhầm.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Triệu Đức Ngôn và Lý Nguyên Cát đã liên kết với nhau rồi, mẹ oi là mẹ!".

Từ Tử Lăng đưa tay lộ mặt nạ xuống, song mục sáng rực tinh quang, trầm giọng nói: "Chuyện này đã đến nước không thể do dự được nữa rồi, giờ chúng ta chỉ còn cách duy nhất là toàn lực sát thủ, đại khai sát giới đồng thời lợi dụng bóng đêm và địa thế có lợi để đột phá vòng vây, thử xem chúng đủ bản lĩnh cản chúng ta lại hay không?".

Khấu Trọng cũng học theo Từ Tử Lăng tháo bỏ mặt nạ, lúc này gã đã lơ mờ nhìn thấy hơn trăm địch nhân chia thành bảy, tám tổ, ào ào tiến về phía hai gã theo thế trận hình quạt, thanh thế kinh hồn bạt vía.

Từ Tử Lăng lấy cùi chỏ thúc vào hông Khấu Trọng một cái, ngửa mặt lên nhìn trời nói: "Nhìn xem, điều hâu xuất động rồi!".

Khấu Trọng cũng ngẩng mặt lên, vừa hay nhìn thấy điểm đen nhỏ kia lướt qua trên đầu, mắt hổ sáng rực sát cơ, nói với một giọng bình tĩnh đến độ tàn khốc: "Chuyện giết người giao cho ta, người phụ trách bảo vệ tiểu tử Đột Lợi kia, sau khi bị con súc sinh này để ý, y nhất định sẽ thành mục tiêu chúng địch nhân, cho dù thế nào cũng không thể để y bị giết được, sự tình không đơn giản như chúng ta đã tưởng tượng đâu".

Từ Tử Lăng hiểu ý của gã, bởi chiếu lý thì cho dù thế nào Lý Nguyên Cát cũng không nên kết thành đồng bọn với Triệu Đức Ngôn, đặc biệt là chuyện này lại liên quan đến chuyện tranh quyền đoạt lợi của nội bộ Đông Đột Quyết, vậy mà sự thực lại rành rành ra trước mắt, từ đây có thể thấy bên trong nhất định còn có ẩn tình nào khác.

Hai gã nhin thở nấp trong đám loạn thạch và cây bụi, nhìn qua kẽ lá quan sát hơn mười tên địch nhân đang giở hết tốc lực lao tới.

Đám người này đều mặc dạ hành kinh trang màu sẫm, vũ khí từ đao, kiếm đến những thứ nặng nề như mâu, thương, phủ đều có cả, thân pháp cũng nhanh chậm khác nhau, có lẽ đều là cao thủ người Hán dưới trướng Lý Nguyên Cát, có thể nói bất cứ kẻ nào ra giang hồ cũng đều đủ tư cách liệt danh vào hàng ngũ danh gia cao thủ.

Mười mấy cao thủ lướt qua cách hai gã chừng hơn trượng, Khấu Trọng khẽ giật tay áo Từ Tử Lăng một cái, rồi lặng lẽ lướt ra khỏi chỗ nấp, bám sát theo sau địch nhân.

Khi địch nhân chạy xuống dốc, Khấu Trọng liền tung mình phóng lên cao, rút Tinh Trung Nguyệt ra, phát ra một tiếng hú chấn động cả rừng núi xa gần, bảo đao hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực, lừng không chém xả xuống đầu hai tên địch.

Hai kẻ kia kinh hãi quay đầu lại, bốn con mắt bị ánh vàng chói lọi làm kinh hoảng, đao khí bao trùm cả thiên địa càng khiến cả hai thêm kinh tâm động phách. Một bên đã đợi sẵn thời cơ toàn lực xuất đao, một bên bị động chống đỡ trong cơn kinh hoảng, thắng bại thế nào thiết tưởng không cần phải nói cũng đoán được.

“Đang!”.

Trường mâu trong tay một tên địch nhân bị Khấu Trọng chém gãy, dư kinh còn làm y chấn động thổ huyết ngã lăn xuống dốc, tên còn lại cũng có thể coi là thân thủ bất phàm, tuy có thể dùng trọng phủ đỡ lấy Tinh Trung Nguyệt, nhưng lại không thể ngăn cản được đao khí cuồng bạo như bão tố và chân khí tung chùng như vô tận của Khấu Trọng, cả người lẫn phủ bị đánh bay ra xa hơn trượng, lăn vào một đám bụi cây ven dốc núi, tuy là không chết ngay tại chỗ nhưng chỉ sợ cũng không sống được thêm bao lâu nữa.

Mười một kẻ đi phía trước phản ứng cũng tương đối nhanh nhẹn, tiếng hú của Khấu Trọng vừa dứt thì tất cả đã lần lượt quay người ứng chiến, đao quang kiếm ảnh rợp trời mở màn cho một trận huyết chiến.

Có ba tên trong bọn đang định vây công Khấu Trọng, thì gã đã điểm nhẹ đầu ngón chân xuống đất, tung người lên cao lần thứ hai rồi phóng vút qua đầu cả ba như một cánh chim khổng lồ, bổ xuống tấn công tên đi đầu tiên.

Từ Tử Lăng nhân lúc địch nhân tập trung toàn bộ sự chú ý vào Khấu Trọng ở trên cao, dùng thân pháp mới lĩnh ngộ được lướt vào khe hở giữa ba người đối phương như một tia chớp, huy động song quyền giữa binh khí địch nhân như chốn không người, chỉ trong nháy mắt đã lần lượt dụng trọng thủ pháp kích trúng cả ba tên, địch nhân còn chưa xuất được nửa chiêu thì đã bị gã đánh cho thất điên bát đảo, trọng thương không bò dậy nổi.

Đây là phần dễ dàng nhất trong quá trình đột kích, tiếp theo đây mới là cuộc chiến dĩ quả địch chúng đầy gian nan vất vả.

Tám tên hảo thủ Lý phiệt còn lại tuy trận thế đại loạn, nhưng đã lập tức lấy lại tinh thần, phân ra năm tên ứng phó Khấu Trọng, ba tên còn lại phóng tới tấn công Từ Tử Lăng. Hai cánh địch nhân còn lại cũng hò hét vang trời phóng tới cứu viện.

Tiếng tù và cất lên vang một góc trời.

Khấu Trọng mang tâm trạng giết được tên nào hay tên ấy, chân chưa chạm đất đã thi triển ngay bản lĩnh dịch hình hoán khí, bất ngờ thay đổi bộ vị khiến binh khí của địch nhân đều chém vào khoảng không.

Vừa chạm đất, gã đã xoay tròn người, nhảy lên cao hơn trượng, đao quang lóe lên như điện quét vào trường kiếm đang công tới của kẻ địch.

Kẻ kia vốn định huy kiếm đâm tới, nhưng một đao của Khấu Trọng mang theo đao khí lẫm lẫm khác thường, khiến y có cảm giác không thể tránh né, hơn nữa lại biến hóa khôn lường, thân pháp của gã lại nhanh đến độ y không có cách nào nắm bắt nổi, quan trọng nhất là y cảm nhận được sát ý của Khấu Trọng đều tập trung cả lên người mình, bởi vậy tuy rằng bên cạnh có thêm hai đồng bọn nhưng y vẫn tâm kinh đảm khiếp, đành miễn cưỡng thu kiếm về, chỉ mong giữ được mạng nhỏ chứ không dám cầu gì hơn nữa.

“Đang!”.

Hổ khẩu của y tóe máu, trường kiếm rơi xuống đất, Khấu Trọng lại ung dung đá ra một cước trúng vào tiểu phúc, làm y bắn ngược về sau, đụng trúng một tên khác, lăn tròn như hai trái hồ lô xuống dốc núi, trọng thương không bò dậy nổi. Nếu không phải Khấu Trọng đã cước hạ lưu tình, khẳng định y khó mà giữ mạng nổi.

Năm tên địch đã trừ được hai, Khấu Trọng lại càng đại phát thần uy, Tinh Trung Nguyệt rải ra hơn mười đạo đao quang vàng chói, bao trùm lấy ba tên địch nhân vốn đã kinh hãi vạn phần trong màn đao ảnh mờ mịt, nhất thời tiếng binh khí chạm nhau vang lên liên miên bất tuyệt.

Từ Tử Lăng đương nhiên hiểu được dụng ý của gã huynh đệ thân thiết, biết Khấu Trọng muốn lợi dụng tình thế có lợi lúc địch nhân còn đang luống cuống, tấn công như sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt toàn bộ đám cao thủ này, rồi đào tẩu vào rừng sâu trước khi viện quân hoặc những cao thủ như Lý Nguyên Cát kịp tới nơi, vừa đánh vừa đào tẩu để quần thảo với địch nhân.

Vừa suy nghĩ, gã vừa lắc mình sang phía tả né tránh một thương thanh thế thập phần uy mãnh của địch nhân, đồng thời thi triển thủ pháp bắt lấy ngọn thương, khẽ vận xảo kinh một cái, khiến ngọn trường thương lập tức gãy đoạn làm hai.

Từ Tử Lăng chân đạp bộ pháp kỳ ảo, tả thủ cầm đoạn thương quét tới, điểm trúng chỗ sát cán đao của cây đại đao đang bổ xuống đầu, hữu thủ khép lại thành đao, chặt mạnh xuống cây trọng thiết còn đang quét ngang vào eo hông mình.

Trong sát na ngắn ngủi, cả ba cùng lúc ngạnh tiếp với Từ Tử Lăng một chiêu, rồi bị Loa Hoàn Kinh của gã xung kích, không còn tạo thành thế trận phối hợp liên lạc như trước được nữa.

Lúc này địch nhân ở hai bên đã ào ào tiến lên như nước triều dâng.

Phía trước vang lên tiếng kêu thảm liên tiếp, ba cao thủ đang giao chiến với Khấu Trọng bị đao pháp mạnh mẽ vô song, kinh khí tàn khốc của gã đánh ngã, trọng thương lăn xuống dốc núi.

Từ Tử Lăng bất ngờ tung người sang ngang ba trượng, lên một chỗ cao, rồi nhún người phóng thẳng vào rừng như một cánh chim đêm, không để đám viện thủ kia bám lấy vây kích.

Kể từ lúc này, gã và Khấu Trọng phải tự lực tác chiến.

oOo

Từ Tử Lăng ngậm cả đầu mình xuống làn nước suối băng lạnh, tinh thần phấn chấn gấp bội.

Hơn mười vết thương trên người gã đã ngưng chảy máu, nhưng cảm giác hư thoát sức cùng lực kiệt vẫn khiến gã cảm thấy giờ có thể được nằm xuống nghỉ ngơi một lúc đúng là ân tứ lớn nhất mà ông trời ban cho gã.

Cho dù trong lúc kịch chiến, gã vẫn lưu lại dư địa, những kẻ bị kích trúng đều chỉ bị thương chứ không chết, có điều cũng đừng hòng mong có thể phục nguyên được trong thời gian ngắn. Kịch chiến cả một thời thần thì vầng dương đã mang theo thứ ánh sáng ban ngày cực kỳ bất lợi cho bọn gã xuất hiện. Có thể tranh thủ được chút thời gian đến bên dòng suối yên tĩnh không tranh chấp gì với đời này hưởng thụ giây lát, quả thật là vô cùng quý giá.

Trong giờ khắc này, gã không còn muốn nghĩ đến những tranh đấu cừu sát đang xảy ra bên cạnh mình nữa.

Từng ngụm từng ngụm nước mát lạnh trôi xuống bụng, khí lực Từ Tử Lăng cơ hồ như đã tăng lên gấp bội.

Một cảm giác cô độc vạn phần trào dâng trong lòng gã.

Thực lực địch nhân hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của gã. Gã định đến tìm Đột Lợi hội hợp, nhưng chờ đợi gã lại là gần ba mươi tên cao thủ Đột Quyết, bị bọn chúng truy sát hơn mười dặm, gã phải đả thương hơn nửa nhân số của chúng mới thoát được đến nơi này nghỉ chân khôi phục chút nguyên khí.

Từ Tử Lăng cố ép mình không suy nghĩ đến Khấu Trọng và Đột Lợi, mà chỉ tập trung vào tình cảnh hiện tại của bản thân.

Đúng lúc này, cách đó chừng ba dặm về phía tả chột vang lên tiếng rít sắc nhọn, đây chính là ám hiệu mà Đột Lợi đã hẹn sẵn với hai gã.

Từ Tử Lăng nhắc đầu lên khỏi mặt nước.

Những hạt thủy châu từ trên mặt, trên tóc gã chảy xuống, làm ướt hết cả áo.

Gã hiểu Đột Lợi đang bị hãm thân giữa trùng vây, bằng không tuyệt đối không để lộ vị trí của mình cho địch nhân như vậy.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi chân khí, tung mình phóng vút qua khu rừng, sau khi đi được chừng hai dặm đường thì tiếng binh khí chạm nhau trên đồng cỏ ngoài bìa rừng đã vang lên rõ rệt bên tai.

Gã thả bước chậm lại, trong lòng đột nhiên dâng lên một ngọn lửa giận vô hình, đó là cảm giác phần nộ khi cảnh có kẻ ỷ mạnh hiếp yếu diễn ra trước mắt.

Chỉ thấy bên bờ một cái hồ nhỏ, Đột Lợi toàn thân nhuốm đầy máu tươi đang đơn thân độc lực ứng chiến với bốn cao thủ Đột Quyết vây công, dưới đất thì người rải khắp nơi, vừa nhìn đã biết trận chiến này thảm liệt thế nào.

Ngoài ra còn có hơn hai mươi tên khác tản ra đứng xung quanh, hình thành vòng vây, rõ ràng là vô cùng úy kỵ Đột Lợi, đang muốn dùng xa luân chiến pháp tiêu hao thể lực của y.

Làm Từ Tử Lăng chú ý nhất là một nhóm bảy tám tên Đột Quyết đang đứng một bên thúc thủ quan chiến, trong đó có một kẻ mặt đen như sắt, dung mạo gầy gò, thân hình thẳng như một cây trường thương, hữu thủ cầm cây phong khoái mã đao mà người Đột Quyết hay

sử dụng, tả thủ cầm thuẫn, cả người toát lên một thứ khí độ tựa như chim hạc đứng giữa bầy gà vậy.

Từ Tử Lăng vừa phóng ra khỏi bìa rừng, ánh mắt sáng rực như điện của kẻ ấy đã xạ tới, đồng thời cũng lập tức dùng tiếng Đột Quyết phát động chỉ lệnh, lập tức có bảy tám tên cao thủ Đột Quyết quay người lại lao về phía gã, sát khí đằng đằng, khí thế hung hãn như lang như hổ.

“A!”

Một tên đang giao thủ với Đột Lợi bị y đá trúng tiểu phúc, lập tức ngã bổ người ra sau táng mạng tại chỗ, nhưng trên người Đột Lợi cũng có thêm một vết đao.

Tên cao gầy kia lại phát ra hiệu lệnh, lập tức có thêm ba kẻ khác gia nhập vòng chiến, còn bản thân y cũng suất lĩnh thêm thủ hạ bổ về phía Đột Lợi, rõ ràng là muốn giải quyết họ Đột trước khi Từ Tử Lăng kịp tới nơi.

Từ Tử Lăng hú dài một tiếng lanh lảnh, bắn người phóng lên cao.

Đám cao thủ chặn gã lại cũng sớm đoán được gã sẽ dỡ ra chiều này, lập tức có ba tên tung mình lên ngăn lại, còn bốn tên khác thì tấn ra bốn phía, chỉ cần gã bị đánh bật trở lại, bọn chúng sẽ xông lên vây vào giữa, phản ứng quả thật vô cùng xuất sắc, chứng tỏ rằng đám người này đều có kinh nghiệm tác chiến phong phú phi thường.

“Đang!”

Tên người Đột Quyết cao gầy kia bổ vào vòng chiến, dùng chiếc thuẫn bên tay tả đỡ lấy Phục Ưng Thương của Đột Lợi, mã đao trong tay hữu tấn công như cuồng phong bão vũ, lập tức làm tình thế trận chiến xoay chuyển ngược chiều.

Đột Lợi bị đánh cho thất điên bát đảo, nộ hỏa xung thiên gầm lên quát: “Khang Sao Lợi, hôm nay nếu không phải ngươi tử thì là ta vong”.

Y dùng Hán ngữ nói câu này mục đích chính là để Từ Tử Lăng hiểu được kẻ giết y là ai. Sự tình đã đến nước này thì cả y cũng không hy vọng ở Từ Tử Lăng gì nhiều nữa.

Từ Tử Lăng hú một tiếng như long ngâm hổ tiểu, thi triển tuyệt kỹ lăng không hoán khí, thay đổi góc độ bắn vọt người lên cao, lao bổ xuống chỗ Đột Lợi như chim cắt vô mồi, mấy tên cao thủ Đột Quyết muốn cản gã lại chỉ bổ vào khoảng không mà thôi.

Khang Sao Lợi liếc nhìn lên trên, sắc mặt khế biến, vội vàng cao giọng phát lệnh.

Mười mấy tên cao thủ còn lại liền xuất động toàn bộ, lao bổ về phía Từ Tử Lăng.

Trải qua trận ác đấu vừa rồi, Từ Tử Lăng sớm đã quen với cách chiến đấu liều mạng của đám người Đột Quyết này, chân vừa chạm đất gã đã hét lên một tiếng: “Đốt!”.

Thanh âm này vừa thoát ra khỏi miệng, mười mấy tên địch không kể nào là không như sấm nổ bên tai, bàn tay khẽ rung lên nhẹ nhẹ.

Từ Tử Lăng nhân cơ hội này lướt tới như một ánh chớp, tả chưởng hữu chưởng phân biệt công tới hai tên địch đang vây công Đột Lợi.

Chưởng phong chưởng ảnh nhanh như điện quang hỏa thạch, hung mãnh tựa cuồng phong, thần trí hai tên kia vốn đã bị chân ngôn chấn nhiếp, thêm vào thân thể mệt mỏi sau trận chiến kéo dài, nên đều không kịp tránh né, trúng chiêu ngã nhào.

Lần này gã không thể xuất thủ lưu tình được nữa, hai gã cao thủ Đột Quyết chưa kịp ngã xuống thì đã khí tuyệt thân vong.

Đột Lợi thấy vậy thì phần chấn tinh thần, áp lực cũng giảm đi phần nào, Phục Ưng Thương trong tay ảo hóa thành muôn ngàn thương ảnh, đẩy lui cả Khang Sao Lợi và đám thủ hạ ra sau một bước.

Nhưng tình thế của cả hai vẫn không lạc quan gì, chỉ cần địch nhân tràn lên lần nữa, Đột Lợi và Từ Tử Lăng sẽ lại rơi vào cảnh khổ chiến.

Từ Tử Lăng dùng thân pháp nhanh tựa bóng quỷ lướt vào vòng chiến, Khang Sao Lợi đang định dồn sức tấn công Đột Lợi thì trước mặt đã bất thành linh xuất hiện một Từ Tử Lăng.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng tung ra một cước, đá cho một tên địch định đánh lén thổ huyết ngã nhào, kế đó gã lại tung ra một quyền, đánh vào chiếc thuẫn bài trên tay Khang Sao Lợi.

Mã đao trong tay hữu Khang Sao Lợi vốn đang thi triển đao pháp thập phần lăng lệ, chẳng ngờ bị chân khí cuồng mãnh lại dồn dập thông qua thuẫn bài công tới, làm y phản vận lực phản kháng, nửa chiêu cũng không thể thi triển nổi, lại còn liên tiếp thối lui ba bộ, trong lòng kinh hãi vạn phần.

Y đã đánh giá Từ Tử Lăng rất cao, nhưng vẫn không thể ngờ gã lại lợi hại tới nhường này.

Từ Tử Lăng đến bên cạnh Đột Lợi, liền tiếp vỗ ra mười chưởng, nhất thời kinh khí bao trùm cả không gian, địch nhân kêu thảm liên tiếp, rồi lão đảo thoái lui, một tên còn ngã nhào xuống đất, táng mạng đương trường nữa.

Nhưng bản thân gã cũng có nỗi khổ mà không ai hay biết, bởi dùng chưởng lực đẩy lui địch nhân kiểu này cực kỳ hao tổn chân nguyên, tuyệt đối không thể cầm cự lâu được, cũng may là gã cũng chỉ cần tranh thủ một chút khoảng trống để tìm cơ hội đào tẩu.

Chỉ thấy gã vươn hữu thủ ra chớp lấy cánh tay Đột Lợi, miệng hét vang: "Chạy!".

Hai người một trước một sau, bổ nhào về phía bờ hồ. Cả hai đều là đại cao thủ đương thế, đã toàn lực liều mạng xuất thủ thì kẻ nào có thể cầm chân được cho nổi, chỉ trong nháy mắt hai người đã đến sát mép nước, nhìn tư thế tựa như đang chuẩn bị nhảy xuống thì đột nhiên lại đổi hướng, chạy dọc theo bờ hồ. Bọn người Khang Sao Lợi vẫn không chịu bỏ cuộc, nhưng đã chậm mất một bước.

- o O o -